

De la foscor de la cova a una esquitxada de color

XAVIER CASTILLÓN

En la seva línia habitual, força aliena a les celebracions i als autohomenatges, el grup banyolí Kitsch va commemorar l'any passat el trentè aniversari de la seva fundació de la manera menys previsible possible: amb la publicació del primer disc homònim de *Kitsch a la Cova*, un nou projecte presentat oficialment al festival (a)phònica 2014 i sorgit de la suma de dues entitats que s'han seguit mútuament la pista des de fa molts anys, com ànimes bessones al mig de la foscor més inquietant i inspiradora. D'una banda, hi havia el nucli fundador de Kitsch, format per Lluís Costabella (veu, guitarra i programacions) i Joan Pairó (baix i veu); de l'altra, Mon a la Cova, que va ser cantant del grup barceloní Casual, una memorable raresa que, durant la primera dècada del nou mil·lenni, va defensar sense gaire competència el petit reducte del rock gòtic en català. Kitsch havia estat una inspiració i un referent ineludible per a Casual, i tots dos grups tenien les seves arrels en el postpunk més inquietant des de Joy Division, Siouxsie and the Banshees i els primers The Cure als grans apòstols del rock gòtic o sinistre, com ara Bauhaus i The Sisters of Mercy: no per casualitat el debut de Kitsch a la Cova inclou una versió del clàssic «She's in parties» dels primers i una altra de «First and last and always», la cançó que donava títol a l'àlbum de debut dels segons.

Enregistrat, mesclat i produït al Santuari de Banyoles, autèntica «batcova» o laboratori sonor de Kitsch, el disc es completa amb diverses relectures de temes de Kitsch («Hora fosca», «Abús», «El titella», «Final») i de Casual o Mon a la Cova («Gris», «Pàtria blues»), però també cançons inèdites com ara «Joia», «Rosa Rosari» i «Traspàs» («Travesso el llac dins d'una barca podrida i sé que necessàriament m'enfonsaré. No arribar és no viure contí-

nuament tocant el fons»), que malgrat les imatges de dolor transmeten una estranya vitalitat. Dels tres temes nous n'han fet els respectius videoclips Martí Pellicer, Pol Robles i Marc Martí, implicats en el projecte per amor a la música de Kitsch, dins i fora de la cova. Un ratpenat és la imatge que, des de la portada, sintetitza l'ànima d'aquest projecte amb perspectiva de futur, que juga amb les veus complementàries de Costabella i Mon a la Cova, la solidesa d'una guitarra i un baix ben compenetrats, i unes programacions electròniques que, també en el directe, deixen de banda la bateria, tot i que en el disc la toca en quatre temes Jordi Farreras, titular de Kitsch des del 2007. Després de trenta anys en les trinxeres, Kitsch a la Cova és un nou repte per a Kitsch en la seva trajectòria aparentment sense final, sempre al marge de les vanitats mundanes del rock'n'roll.

De manera gairebé simultània a la publicació de *Kitsch a la Cova* i també dins dels límits temporals del 30è aniversari de Kitsch, els seus intrèpids seguidors reunits a Facebook sota l'etiqueta Kitschfans, sempre amb Narcís Torra al capdavant, han publicat *Eskitschada*, el segon disc col·lectiu de tribut al grup, després d'*Eskitschofrènia* (2013). A diferència d'aquest últim, i fins i tot creant un curiós joc cromàtic amb la negritud de *Kitsch a la Cova*, *Eskitschada* és un disc que aposta per altres colors més variats i vius, ja des de la portada: una dotzena de grups d'arreu dels Països Catalans han versionat una nova tanda de clàssics de Kitsch, alguns de manera més canònica, però altres portant les cançons dels banyolins a una dimensió desconeguda, com ho fa Copa Lotus, guanyador del concurs Sona 9 2013, amb «Hereus», reconvertit al *country-rock*, en una línia semblant a com Tres afronta «Art de traïr», sense traïr l'essència de les cançons; i a l'altre extrem,

KITSCH
Kitsch a la Cova

(La Dalla Records, 2015)

Kitsch
Eskitschada

(Kitschfans, 2015)

Senyor Feliu porta «Cap quadrat» al tecno-pop de manual. Responent a una convocatòria feta a través de Facebook, també van voler mostrar el seu respecte a Kitsch altres grups i solistes com ara FP, Sue Gere, Morelands, Bye Bye Pedro, Mercè Subirachs, Men of Russia, Triple, Marc Clos i Sicran, el projecte de Narcís Torra a l'altre costat del mirall. Per acabar, una «Inèrcia» tocada al piano per Marta Pintó (Fusa 16), ben amagada en la pista 30 del CD, quan ningú ja l'espera, per recordar que Kitsch ha fet 30 anys i cal celebrar-ho, per ells i per nosaltres.